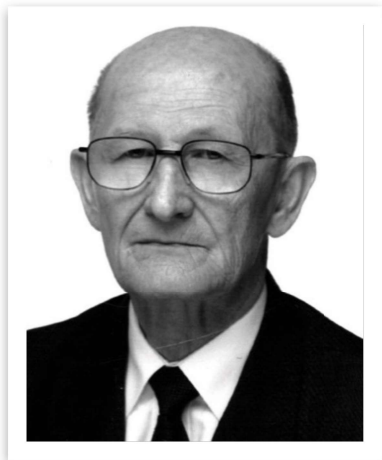

Dr hab. inż. Łucjan Siewczyński, prof. PP

Łucjan Siewczyński urodził się w 1938 r. W 1961 r. ukończył studia na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej w specjalności drogi żelazne. Bezpośrednio po studiach podjął pracę jako asystent w Katedrze Dróg Żelaznych. W czasie reorganizacji uczelni i powołania Instytutu Inżynierii Lądowej był starszym asystentem, bliskim współpracownikiem prof. Jana Sysaka w obszarze wiedzy o budowie i utrzymaniu podtorza kolejowego. W tej problematyce Łucjan Siewczyński przedstawił rozprawę doktorską pt. „Próba określenia zależności nawierzchni kolejowej od rodzaju podtorza” i uzyskał 25 czerwca 1970 r. stopień doktora nauk technicznych nadany uchwałą Rady Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie dróg żelaznych uzyskał na podstawie rozprawy pt. „Zagadnienia współpracy nawierzchni kolejowej z podtorzem gruntowym” 3 marca 1976 r. uchwałą Rady Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej. Na stanowisko docenta w Instytucie Inżynierii Lądowej Politechniki Poznańskiej został mianowany 1 marca 1978 r., a na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Dróg Kolejowych 1 października 1991 r. Na stanowisku docenta (II pełny etat) pracował na Politechnice Śląskiej w Gliwicach od 1 października 1987 r. do 30 września 1991 r. w Instytucie Budowy Dróg – pełnił funkcję kierownika Zakładu Budowy Dróg Żelaznych.

Najważniejsze sukcesy naukowe Łucjan Siewczyński osiągnął, realizując badania dotyczące współpracy nawierzchni kolejowej z podtorzem gruntowym. Zakres tych badań dotyczył: metodyki projektowania (obliczania) górnych warstw podtorza pod nawierzchnią kolejową i wpływu technologii budowy lub przebudowy (modernizacji) podtorza na jego stateczność podczas eksploatacji drogi kolejowej. Rezultaty badań znalazły praktyczne zastosowanie w PKP w pracach modernizacyjnych linii kolejowych E-20, E-30, E-59, a także w ocenie stanu infrastruktury tramwajowej w Poznaniu.

Był autorem lub współautorem ponad 120 publikacji drukowanych, głównie w wydawnictwach uczelnianych (zeszytach naukowych, zeszytach seminaryjnych, pracach Instytutów, seriach konferencyjnych) w materiałach konferencji naukowych krajowych i zagranicznych, w miesięcznikach naukowo-technicznych („Drogi Kolejowe”, „Przegląd Kolejowy”, „Drogownictwo”, „Archiwum Inżynierii Lądowej” PAN, PWN). Zdecydowana większość publikacji to referaty przygotowane na konferencje, sympozja i seminaria, głównie publikacje w zakresie badań odkształcalności podtorza gruntowego dla potrzeb jego modernizacji.

Dorobek dydaktyczny stanowią ćwiczenia audytoryjne i projektowe ze wszystkich przedmiotów specjalności drogi żelazne, które prowadził w latach 1961-1970, a ponadto wykłady z przedmiotów takich jak drogi kolejowe oraz stacje i węzły kolejowe na Politechnice Poznańskiej, a w latach 1987-1991 także wykłady na Politechnice Śląskiej oraz wykłady w Studium Podyplomowym na Politechnice Poznańskiej i Politechnice Krakowskiej. W latach 1970-2010 wypromował około 150 magistrów inżynierów w specjalności drogi żelazne i kilku absolwentów studiów podyplomowych. Jest współautorem podręcznika akademickiego pt. „Drogi kolejowe” napisanego pod redakcją prof. Jana Sysaka, wydanego w PWN (1982 r. i 1986 r.), który nadal stanowi cenną pozycję dla studentów i inżynierów budownictwa kolejowego.

Wypromował 3 doktorów nauk technicznych, był recenzentem w 11 przewodach doktorskich, w 3 przewodach habilitacyjnych, a także w 2 postępowaniach w sprawie powołania na stanowisko profesora nadzwyczajnego. Wykonał recenzje wydawnicze kilku książek, kilkudziesięciu artykułów i referatów naukowych, opiniował prace naukowe w programach badawczych oraz dla Komitetu Badań Naukowych.

Był członkiem Zespołu Drogowego Rady Naukowej Centrum Naukowo-Technicznego Kolejnictwa w Warszawie, Rady Programowej Wydawnictw Komunikacji i Łączności w Warszawie, Kolegium Redakcyjnego „Zeszytów Naukowych PP. Budownictwo Lądowe”, Zespołu Dydaktyczno-Naukowego „Transport” przy MNiSW, później Zespołu Ekspertów „Transport”.

Na uczelni był rzecznikiem dyscyplinarnym ds. studentów, pełnomocnikiem dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego ds. praktyk studenckich, prodziekanem Wydziału BL ds. studenckich (1984-1987), zastępcą dyrektora Instytutu Inżynierii Lądowej PP (1987-1991) oraz kierownikiem Zakładu Dróg Kolejowych (1991-2009). Był członkiem rad programowych i komitetów organizacyjnych wielu konferencji naukowych, w latach 1975-2010 aktywnie uczestniczył w 60 konferencjach, sympozjach, seminariach naukowych i naukowo-technicznych, krajowych i zagranicznych (Kolonia, Wilno, Żylna) – wygłaszał swoje referaty, referaty zbiorcze oraz prowadził obrady. Był członkiem Rady Naukowej Kolei Dużych Prędkości przy PKP PLK SA, członkiem Sekcji Inżynierii Komunikacyjnej Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN, członkiem Polskiego Komitetu Geotechniki oraz członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji.

Profesor Łucjan Siewczyński przeszedł na emeryturę w 2009 r. Zmarł 21 lutego 2020 r.